

عنوان مقاله:

پرسشگری و امر مقدس در منظومه فکری مولوی

محل انتشار:

فصلنامه حکمت و فلسفه، دوره 11، شماره 43 (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 26

نویسنده:

لیلا پژوهنده - دانشیار دانشگاه قم

خلاصه مقاله:

در این مقاله رابطه و نسبت پرسشگری با امر مقدس در منظومه فکری مولوی به شیوهی تحلیلی بررسی میشود. در آغاز جهاننگری مولانا در رویکردی کلی در باب خاستگاه، جایگاه، حدود، توانایی و ویژگیهای ترازهای معرفتی، و سپس جایگاه علوم، فنون، هنرهای بشری و شیوههای فلسفی و منطقی، و لزوم بهکارگیری و سودمندی موضوعات یاد شده نه تنها در زندگی دنیوی، حتی گاهی به عنوان وسیلهای برای رستگاری آنجهانی بررسی میشود؛ هرچند مولوی در هر حال امتیاز غیرقابلانکاری برای بینش و شهود عرفانی برآمده از خاستگاه وحیانی قایل است. در قلمروی امر مقدس مولوی ضمن اشاره به آسیبها و زیانهای بهکارگیری دانش-های بشری در این ساحت، و لزوم سنخیت و مناسبت میان ابزار و موضوع مورد مطالعه، به ناتوانی و ناکارآمدی پرسشگری در قلمروی امر مقدس و لزوم صبر و سکوت در ساحت قدسی و وحیانی انسان کامل (عقل کل) و قرآن کریم تاکید میورزد که این دو نزد مولوی واسطه‌های میان انسان و خدا و متصل به خاستگاه الهی قلمداد میشوند و از امتیاز مصونیت از خطا و اشتباه برخوردارند

کلمات کلیدی:

امر قدسی، پرسشگری، مراتب عقل، انسان کامل، قرآن کریم، کلام وحیانی، مولوی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/603067>

